

APERITIEF

www.tiff.ro

Publicație oficială a TIFF | # 05 | 14-15 English pages

Marti | 27 iulie | 2021

ISSN 2784 – 3149, ISSN-L 2784 – 3149

BANCA TRANSILVANIA®

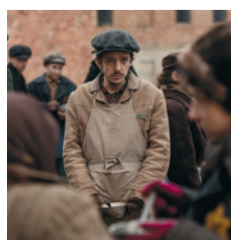
#dogpoopgirl

Filmul românesc *#dogpoopgirl*, inspirat din fapte reale, a câștigat premiul „Golden George” la Festivalul Internațional de Film de la Moscova 2021. Scenariul reconstituie în spațiul românesc primul caz de online shaming din istoria internetului.

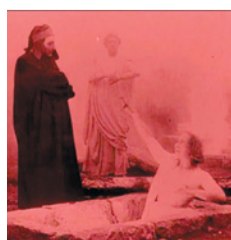
Filmul va fi difuzat astăzi, de la 21:45, la USAMV Open Air.

»Pagina 3

Lecții de persoană

În pelicula lui Vadim Perelman, un june evreu are șansa de a supraviețui într-un lagăr de concentrare pretinzând că este iranian »Pagina 2

Cine-concert

Primul lungmetraj italian, *Infernul*, inspirat din Divina Comedie, va putea fi văzut acompaniat live de Edison Studio. »Pagina 4

Educație

Prima Conferință de Educație Media și Cinematografică din România: copiii au nevoie de educație audiovizuală. »Pagina 6

INFORMAȚII BILETE

VÂNZAREA BILETELOR:

ON-LINE pe tiff.eventbook.ro și prin aplicația mobilă a festivalului, **TIFF 2021**. Biletele cumpărate on-line sau prin aplicație se supun aceluiași reguli din politica festivalului.
DE LA CASIERIILE TIFF, începând de luni, 19 iulie 2021:
Cinema FLORIN PIERSIC, Piața Mihai Viteazul, nr. 11
Cinema VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51
iar din 23 iulie în **Piața Unirii**:
Luni, 19 iulie – joi, 22 iulie: 11:00 – 19:00;
Vineri, 23 iulie – duminică, 1 august: 09:00 – 23:00.

ATENȚIE!

Recomandăm procurarea biletelor online. Vor exista doar trei puncte de vânzare a biletelor, la Cinema Florin Piersic, Cinema Victoria și în Piața Unirii, ce vor fi deschise pe toată perioada de desfășurare a festivalului, conform programului de mai sus. Toți posesorii de acreditări trebuie să își procure bilete cu valoare zero de la casierile festivalului sau de pe tiff.eventbook.ro.

PREȚURILE BILETELOR

- **Bilet de intrare unic** (valabil pentru o singură proiecție) pentru toate categoriile de spectatori: 20 lei.
- **Bilet matineu** (valabil pentru proiecțiile din intervalul orar 09:00 – 14:00): 15 lei
- **Bilet pentru proiecțiile în aer liber:** 15 lei
- **Bilet pentru proiecțiile din cadrul EducaTIFF:** 15 lei
- **Bilet pentru proiecțiile de la Cinema Mărăști și Cinema Dacia:** 15 lei
- **Bilet pentru Gala de deschidere:** 50 lei*
- **Bilet pentru Ceremonia de închidere:** 50 lei*
- **Bilet pentru Concerte, cine-concerte:** 30 lei*
- **Bilet pentru cine-concert: MUM plays Menschen am Sonntag** (Islanda), în cadrul Weekend la Castel: 50 lei*
- **Bilet pentru proiecțiile Film Food:** 150 lei*
- **Bilet pentru evenimentul special Sergei Polunin:** Up, Close and Personal: Categoria A – 300 lei*, Categoria B – 200 lei*, Categoria C – 125 lei*

POLITICA DE ACCES:

Accesul la eveniment se face prin scanarea biletului, printat sau electronic, de pe dispozitivele mobile. Accesul este posibil doar pe baza unui bilet valabil la proiecția respectivă (exceptând copiii sub 3 ani, care nu ocupă un loc individual). Cu 5 minute înaintea începerii oricărei proiecții, se va permite intrarea în sală a deținătorilor de acreditări TIFF care nu au reușit să își procure BILETE DE INTRARE, cu condiția să existe locuri libere în sală. Locurile în sală sunt garantate până cu 5 minute înainte de proiecție. De asemenea, după începerea proiecției, accesul în sală este interzis! Filmele din cadrul festivalului pot conține scene de sex, violență sau limbaj licențios, astfel că vă recomandăm să verificați descrierea acestora din programul oficial înainte de a cumpăra biletele. Accesul cu animale de companie este interzis.

ATENȚIE!

Accesul spectatorilor la proiecțiile de film se va face cu obligativitatea purtării măștii pe toată durata evenimentului, conform Hotărârii de Guvern nr. 29 din 14.05.2021. În cadrul evenimentului special Sergei Polunin: Up, Close and Personal, va fi permis doar accesul persoanelor vaccinate împotriva SARS-CoV-2 pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, a celor care prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR nu mai vechi de 72 de ore și al persoanelor care prezintă rezultatul negativ certificat de o unitate medicală al unui test antigen rapid nu mai vechi de 24 de ore înaintea începerii evenimentului.

ÎN CAZ DE PLOAIE:

Biletele cumpărate pentru proiecțiile care se mută în interior își păstrează valabilitatea. Proiecția zilnică a filmului din PIAȚA UNIRII OPEN AIR, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Casa de Cultură a Studenților, de la ora 23.00. Proiecția zilnică a filmului din IULIUS PARK OPEN AIR va avea loc în aceeași seară la Cinema Mărăști, de la ora 22.30. Proiecția zilnică a filmului de la USAMV, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Cinema Florin Piersic, de la ora 23.00. Proiecția zilnică a filmului de la UBB Open Air, ora 22.00, va avea loc în aceeași seară la Cercul Militar, de la ora 23.00. Proiecția zilnică a filmului de la CETĂȚUIE OPEN AIR, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Cinema Dacia - ora 23.00.

ANULARE BILETE ȘI RAMBURSARE BANI

Biletele achiziționate nu pot fi anulate sau schimbate. Se returnează contravaloarea biletelor doar în cazul în care proiecția este anulată în avans din motive tehnice, condiții meteorologice nefavorabile sau alte cazuri de forță majoră. Urmăriți site-ul oficial al festivalului tiff.ro, respectiv tiff.eventbook.ro.

APERITIFF

Redactor-șef:	Emanuela Susanu
Remus Florescu	Bianca Isofache
Redactor-șef adjunct:	Maria Bega
Tudor Știrbu	Paul Athes
	Oana Balaci
Redactori:	Graphic design:
Ion Indolean	Carmen Gociu
Cristi Mărculescu	Vasile Pipas
Anca Grădinaru	Maria Rus
Laurențiu Paraschiv	Tehnoredactare:
Crăița Nanu	Typro Digital Foundry SRL
Diana Smeu	
Ema Onofrei	Tipărit la: Garamond
Ruxandra Predescu	

PIAȚA UNIRII

Lecții de persană

Există în orice tragedie, în orice comedie și în orice text destinat teatrului sau cinema-ului o doză de absurd. Un absurd care fie este utilizat în comedii sau în drame, fie asumat sau camuflat. *Lecțiile de persană* ale lui Vadim Perelman amplasează absurdul acesta al (pre) textelor scrise pentru cinema într-unul din cele mai oribile locuri și contexte posibile: un lagăr de concentrare. În care un june evreu are de-a dreptul incredibilă șansă de-a supraviețui pretinzând că, de fapt, este iranian. Salvarea sa miraculoasă va fi contracarată de un șir enorm de momente cu potențial letal, când unul din ofițerii naziști decide că micul Gilles (Nahuel

Pérez Biscayart) este persoana de care are nevoie pentru a-l învăța persană.

Dincolo de originile străvechi ale dispozitivului dramaturgic (travestiul/asumarea unei identități furate vine de prin antichitate, a înflorit în commedia dell'arte), regizorul Perelman sesizează și utilizează arsenalul thriller-ului și o face fără rabat de la orori și fără a se jena de potențialul comic al absurdului oribil din care Gilles încearcă să scape din nou cu viață. Practic, *Lecțiile de persană* au de-a face și cu formule deja canonice ale filmelor (filmele cu holocaust, filmele de război) și cu o abordare fascinantă, care efectiv joacă din regie jocul cu moartea al protagonistului. Care este util de menți-

onat, nu știe o boabă de persană și riscă enorm atunci când nu și-ar aminti unele dintre cuvintele inventate pe care le predă ofițerului nazist.

Ca atu indiscutabil, Nahuel Pérez Biscayart, june actoraș și teribil de talentat pe care numai cinematografia franceză l-ar fi putut oferi iubitorilor de film de pretutindeni.

Lecții de persană / Persian Lessons este o coproducție Rusia - Belarus - Germania și rulează marți, 27 iulie, în Piața Unirii Open Air, de la ora 21:45. Regia: Vadim Perelman. Cu: Nahuel Pérez Biscayart, Lars Eidinger, Jonas Nay.

Cristi Mărculescu

Premiul publicului TIFF.20

COMPETIȚIE

<i>Norul roz</i>	4.18
<i>Vânatorul de balene</i>	4.17
<i>Pregătire pentru a fi împreună o perioadă nedeterminată</i>	4.14
<i>Asta-i viața</i>	4.14
<i>Ultima baie</i>	3.98
<i>Pietricele</i>	3.85
<i>Maryground</i>	3.46
<i>Privește către cer</i>	3.26

BAROMETRUL GENERAL

<i>Tina</i>	4.83
<i>Complet necunoscuți</i>	4.80
<i>Trupa de intervenție</i>	4.69
<i>Dineu cu vecinii de sus</i>	4.66
<i>Încă un rând</i>	4.62
<i>Străjerii Deltei</i>	4.61
<i>Un loc ca oricare altul</i>	4.61
<i>Cine-concert: Fargo by Fragments (Franța)</i>	4.60
<i>Tata mută munții</i>	4.54
<i>Cavalerii Dreptății</i>	4.51

ISTVÁN SZABÓ

Premiul pentru întreaga carieră

MIERCURI
28 IULIE, 20:00
CINEMA VICTORIA

Proiecție specială în prezența regizorului

RAPORT FINAL
Zárójelentés, 2020

VINERI
30 IULIE, 16:00
UBB

MASTERCLASS
Universitatea Babeș Bolyai, Facultatea de Film

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

#dogpoopgirl

Un periplu umoristic prin tragediile, cretinismele, exagerările și miraculoasele mizerii ale vieții. Asta organizează Andrei Huțuleac pentru protagonista din #dogpoopgirl, debutul său în lungmetraj.

Biața Alina Moga (Andreea Grămoșteanu) are toate motivele să fie tumefiată emoțional. Este victima unei avalanșe de oprobriu public și își pierde, rând pe rând slujba, iubitul, siguranța zilei de mâine. Toate din cauza rețelelor de

socializare care au preluat, și ele și televiziunile un filmuleț în care Alinuța nu a strâns voma depusă de câinele proprietate personală pe podeaua unui vagon de metrou.

Ce impresionează este modul în care Andreea Grămoșteanu trece prin tot

haosul apocalipic de emoții ale Alinei. La fel ca în *Complet Necunoscuți* are un rol de-a râsu-plânsu și în ambele filme face roluri redutabile. Huțuleac îi cere mai multe pentru #dogpoopgirl, lăsând protagonista prinsă între frică și dispe-

rare, exasperare și furie dar încă aptă de a funcționa uman. O abordare curajoasă care dă profunzime comediei acesteia despre traume și oprobriu public. Festivalul de film din Moscova a premiat-o pe Grămoșteanu pentru rolul de aici și dacă tot veni vorba, l-a premiat și pe Andrei Huțuleac pentru Cel mai bun film.

Huțuleac se poziționează în zona comediei de moravuri și folosește caricatura și umorul cringe voluntar (a nu se confunda cu umorul cringe involuntar, acela se întâmplă mult prea des prin filme românești) ca să zguduie toate tinichelele existenței cotidiene din România. Între atitudinile ipocrit moralizatoare și-o anumită ură pe care o parte din cetățeni o au pentru oameni în general și până la doxxing-ul de pe rețelele de socializare distanța nu-i mare. Dar între un autodafeu și o vomă de maidanez distanța ar trebui să fie mai mare decât câteva mii de click-uri și niște puncte de audiență. #dogpoopgirl chestionează din tușe când groase când fine, când grotești când înălțător de ilare ("Am înțeles că colegii de la metrou vă spun pasărea phoenix" una din replicile cele mai izbutite din filmele românești recente) ce ne oprește la un moment să mai funcționăm logic ca oameni. Nu, #dogpoopgirl nu face isterii moraliste, nu pledează plângăcios pentru empatie fără limite, face o chestiune mult mai dificilă. O punere pe ecran a unor secvențe și amuzante dar și contondente care înlănțuite de un scenariu dialogat *da grande* chestionează starea de fapt a momentului actual. Și a mentalului colectiv actual.

PS: Andrei Huțuleac sondează aici o zonă de umor cringe de care pe la noi numai Silviu Gherman mai este capabil.

#dogpoopgirl, regia: Andrei Huțuleac, actori: Andreea Grămoșteanu, Cezar Antal, Tudor Aaron Istodor, Paul Chiribută. Filmule va fi difuzat astăzi de la 21:45, la USAMV Open Air și și vineri (30 IULIE), de la 15.30, la Cercul Militar.

Cristi Mărculescu

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Holy Father

De la o vreme încoace, documentarul românesc, fie el deplin asumat drept documentar (*Totul nu va fi bine, Cercul a trecut prin fața mea*), fie asumat cu jumătăți de măsură ca documentar (*Ivana cea groaznică, Elefant de parte*) funcționează din ce în ce mai mult ca un story de Instagram: este centrat pe regizorul protagonist, este curatoriat vizual și narativ cât să excludă orice ar ieși din tema/teza filmului. *Holy Father* nu face excepție de la rigorile noii școli de (pseudo-)documentar românesc. Are în centru un regizor, Andrei Dăscălescu, și pe partenera lui, Paula Niculescu, care trec printr-un moment de criză majoră. Odată ce află că vor fi părinți, încearcă să-și înțeleagă proprii părinți pentru a putea fi la rândul lor părinți. Doar că părinți mai buni, care să nu repete greșelile, atitudinile, fugile pe care le-au făcut/avut părinții lor.

Miezul este serios și impactant: nu doar momentul în care află că devii la rândul tău părinte, ci și urmările lui, în cazul de față o exorcizare când catifelată, când abrazivă, a tuturor conversațiilor pe care Andrei nu le-a avut cu tatăl său, actualmente călugăr la Muntele Athos. Execuția este încă o certificare a unor calități pe care Dăscălescu le-a pus pe ecran încă de la *Constantin și Elena*, portretul buncilor săi, care a setat standarde foarte înalte apropo de onestitate și empatie pentru cinematografia mioritică.

Proiecția va fi precedată de unul dintre evenimentele speciale ale TIFF.20, Ceata Melopoică. Noul proiect al artistului Mircea Florian aka FloriMan, renumit pentru experimentele artistice avangardiste și mixul între diverse stiluri muzicale, precum folk, muzică arhaică românească, africană și asiatică, muzică electronică, rock progresiv, new wave ș.a. Piesa centrală a spectacolului

va fi tulnicul, un instrument muzical străvechi, adevărat simbol al Țării Moșilor, parte din moștenirea culturală a poporului român.

Holy Father (România, 2021) rulează marți, 27 iulie, de la ora 21:45, la Arkhai Sculpture Park Vlaha. Regia: Andrei Dăscălescu.

Cristi Mărculescu

Agenda zilei

27
07

CASA TIFF

11.00 TIFF TALK

echipa filmului *Toni și prietenii săi*

12.00 Lansare carte

„Istoria filmului mut si a cinematografulor din Transilvania-Banat” - Jordaky Lajos

17.00 InspiraTIFF

Florin Piersic jr.

20.30 Concert TREI PARALE

MUZEUL DE ARTĂ

16.00 Vernisaj

expo Mirrors of Brancuși

Cine-concert *Infernul*

Infernul este un film ambițios, care orchestrează cu grație personaje colective în decoruri supranaturale

Primul lungmetraj italian, *Infernul / L'Inferno* (1911), inspirat din *Divina Comedie* a lui Dante și restaurat digital, va putea fi văzut acompaniat live de colectivul artistic Edison Studio.

Lungmetrajul mut *Infernul* apărea în perioada de început a cinematografeiei, când filmele italiene erau recunoscute ori

pentru dramele istorice impresionante (precum *Cabiria*), ori pentru așa-zisele filme cu dive (precum *Assunta Spina*). *Infernul* nu face rabat de la decorurile flamboiante sau de la artificiiile vizuale și stilistice ale epocii – producțiile cinematografice trebuiau să impresioneze și să demonstreze farmecul noului mediu inventat.

În regia lui Francesco Bertolini, Adolfo Padovan și Giuseppe De Liguoro, *Infernul* urmărește îndeaproape călătoria lui Dante în infern, ghidat fiind de personaje simbolice precum Beatrice sau poetul Virgil. Transpunerea în cinema a primei părți din *Divina Comedie* explorează în forță forme și imagini grotești, în frunte cu ipostaza umanizată a Satanei. Acest demers mistic și oniric a fost mult mai mult caracteristic cinemaului nordic, unde autori precum Mauritz Stiller sau Benjamim Christensen impuneau o pătrundere în straturile din afara realității factuale – universuri populate de spirite, creaturi imaginare și mistici. *Infernul* este un film cel puțin la fel de ambițios, care orchestrează cu grație personaje colective în decoruri supranaturale. Edison Studio este o trupă muzicală italiană, formată din Mauro Cardi, Luigi Ceccarelli, Fabio Cifariello Ciardi, Alessandro Cipriani, specializată în crearea de acompaniament muzical electro-acustic pentru filmele mute, precum *Cabinetul doctorului Caligari* sau *Crucișătorul Potemkin*. Cu mai mult de 20 de ani de experiență, compozițiile Edison Studio sunt recunoscute internațional și au fost premiate de foarte multe ori, artiștii fiind colaboratori activi ai unor festivaluri și evenimente precum Bienala de la Veneția, Ravenna Festival, RomaEuropa Festival etc.

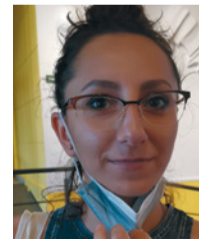
Cine-concertul Infernul (Italia) are loc marți, 27 iulie, de la ora 19:00, la Casa de Cultură a Studenților. Regia: Francesco Bertolini, Adolfo Padovan și Giuseppe De Liguoro. Cu: Giuseppe de Liguoro, Arturo Pirovano, Salvatore Papa, Augusto Milla, Attilio Motta, Emilise Beretta, Pier Delle Vigne. Evenimentul este organizat cu sprijinul Institutului Italian de Cultură.

Diana Smeu

#împreunăprinfilm Cum te aștepti să fie experiența cine-concertului?

Fargo by Fragments este un cine-concert în care filmul-cult al fraților Coen este redat pe muzica originală a trupei franceze Fragments. Am fost curioși să aflăm ce așteptări și-au făcut spectatorii legat de acest eveniment special.

Eu cred că o să fie o experiență foarte tare, pentru că am văzut că o să fie ceva cu post rock. Și sunt super curioasă ce o să facă băieții din Franța, că eu i-am mai urmărit un pic pe internet și-s foarte faini. Și, sincer, sunt curioasă dacă o să fie coloana sonoră de până acum sau o să vină cu un univers sonor complet nou.

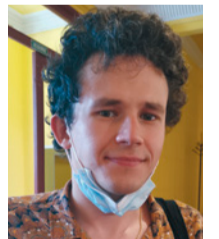

Delia Tărcăoanu, Cluj

Cred că experiența numai bună poate fi. Ideea e că m-a invitat un prieten și nu am mai auzit de trupa Fragments înainte, dar am mai fost la un cine-concert la Bontida și mi-a plăcut mult. E ceva mult mai special când e și muzică live.

Emilia Vereșezan, Cluj

E prima oară când vin la așa ceva și e și pe *Fargo*. Am așteptări care nu merg în niciun sens, dar sunt foarte mari. Adică sunt foarte curios, pentru că mi se pare, în aceeași măsură, că poate să fie ceva foarte reușit, sau ceva care să-și bată joc de film. Nu știu, nu vreau să judec, nu vreau să zic că o să fie într-un fel sau altul. Pur și simplu sunt foarte curios.

Răzvan Enciu, București

Am venit fără nicio așteptare, m-a invitat o prietenă și am zis că merg pe mâna ei. Cred că va fi fain, sunt curioasă să văd cum vor traduce societatea americană prin muzică niște artiști francezi.

Miki Braniște, Cluj

Mai bine pe
SILENT

Așa e când te bucuri și de film,
și de popcorn, și de BT Pay.

Descarcă aici

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Noi împotriva noastră

Într-unul dintre cele mai sincere documentare ale ultimilor ani, regizoarea Andra Tarara investește în reconexiunea cu tatăl său, Ion, diagnosticat cu schizofrenie încă de când ea era prea mică să-și amintească. Cei doi se filmează de-a lungul a mai multor întâlniri, punându-și întrebări și oferindu-și răspunsuri despre cum afecțiunea tatălui le-a influențat relația. *Noi împotriva noastră* / *Us Against Us* pornește de la acest cadru, iar pe măsură ce discuțiile curg, pare că se inițiază și un nou început în relația lor, datorită prezenței camerelor de filmat. Este pentru prima dată când reușesc să comunice și să se înțeleagă.

Tarara folosește *split-screen-ul*: tatăl cu camera sa de-o parte, ea de cealaltă. Este, astfel, un mod frontal de confruntare, în care cuvintele se aud și sunt asimilate mult mai puternic. De multe ori, Ion preia cu dezinvoltură discuția, comentând analitic asupra reacțiilor cauzate de afecțiune, dar și despre cum este văzută în societatea românească de astăzi. Tatăl are propria sa luptă cu boala, iar la capătul opus, Tarara încearcă să se apropie de el, cum nu a mai reușit până acum, prin intermediul camerei de filmat. Acest instrument îi fascinează pe amândoi: Ion

a vrut să devină operator, dar metehnele sistemului comunist i-au interzis acest vis; Andra a crescut filmată fiind de tatăl său, iar acum își urmează cariera în cinema – inspirată tot de omniprezența camerei în căminul lor.

Noi împotriva noastră îl înfășoară mai apoi pe tată – îl vedem împreună cu colegii de muncă, ocupându-se de stupii de albine și, în poate cel mai emoționant moment, conducând singur spre casă. Acel cadru, filmat din bordul mașinii, îl desprinde total pe Ion din relația cu fiica sa și îl descrie *off screen*, în individualitatea sa.

Excelent la *Noi împotriva noastră* este faptul că, în ciuda acestor reclădiri emoționante, Tarara își permite să păstreze din materialul tăios, în care ceea ce-și spun unul altuia este îndeajuns de dureros și deloc confortabil. Din această optică filmul se menține sincer și surprinde dificultatea emoțională pe care un astfel de demers cinematografic o presupune. *Noi împotriva noastră* (România, 2020) poate fi văzut marți, 27 iulie, de la ora 22:00 la UBB Open Air și joi, 29 iulie, de la ora 10:30, la Cinema Victoria. Regia Andra Tarara. Cu Andra Tarara, Ion Tarara.

Diana Smeu

SUPERNOVA

Adio, cinema! Adio, tată! să fie acesta sfârșitul?

O poveste extrem de personală despre relația regizorului cu tatăl său, dragostea lor pentru cinema și boala părintelui: „Deși Tel Aviv arde la sfârșitul filmului ficțional, lumea lui reală nu se sfârșește cu o explozie, ci cu o prăbușire lentă, care se estompează” (Dani Rosenberg, la Festivalul de Film de la Cannes, 2020). Aflați sub presiunea atacului asupra orașului natal, Tel Aviv de către Iran, ficțiunea și realitatea se contopesc într-o notă dulce-amară. Va reuși cineva să supraviețuiască?

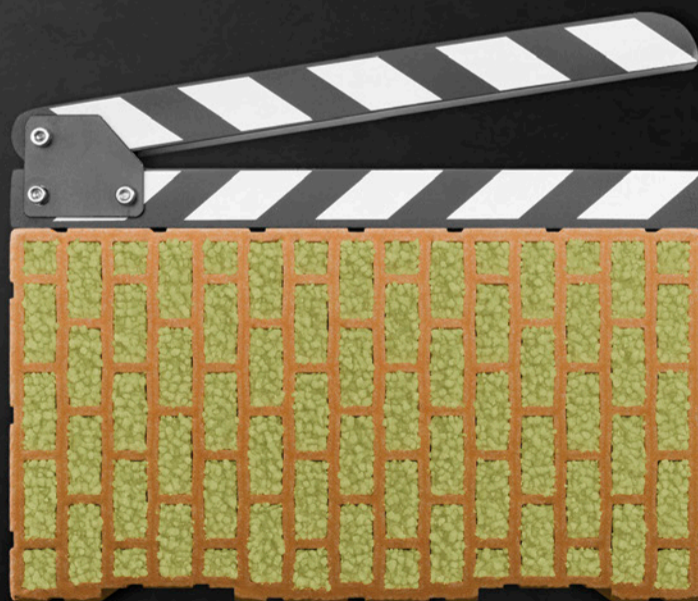
Regizorul israelian Dani Rosenberg realizează lungmetrajul său de debut cu un buget redus, surprinzând (cu) o docu-ficțiune atipică și sfâșietoare. Motivul pentru care în realitatea filmică Asaf Edelstein (Roni

Kuban) se concentrează atât de tare pe realizarea filmului său este că protagonistul filmului, propriul tată, Yoel (Marek Rozenbaum), moare de cancer. Rosenberg expune astfel un paradox fascinant în centrul filmului său: Asaf neglijează anumite persoane din imediata sa vecinătate, precum soția însărcinată și fiul lor nenăscut, pentru a se concentra și a captura ultimele zile ale unui părinte care ar putea dispărea oricând.

Adio, cinema! Adio, tată! (reg. Dani Rosenberg, 2020) îi are în rolurile principale pe Roni Kuban și Marek Rozenbaum. Filmul rulează astăzi la Cercul Militar, ora 21.00 și duminică, 1 august, ora 22.30, la Cinema Victoria.

Emanuela Susanu

LINIȘTE! SE FILMEAZĂ.

CEA ACON

Partener oficial al liniștii la TIFF

Singura cărămidă izolantă fonic fabricată în România.

Prima Conferință de Educație Media și Cinematografică: copiii din România au nevoie de educație audiovizuală

În ceea ce sperăm cu toții că este doar prima ediție, ieri, la Hotel Platina, a avut loc, în cadrul TIFF, Conferința de Educație Media și Cinematografică - un demers extrem de necesar, cu atât mai mult în actualul context, în care e atât de evident că avem nevoie să înțelegem mult mai clar diferența dintre bine și rău,

adevărat sau fals, ori valoarea empatiei, încrederii și puterea comunității.

Peste 20 de vorbitori au discutat, așadar, în cadrul evenimentului, pornind de la o premisă comun acceptată de toți cei prezenți, anume că educația media și cinematografică este importantă și extrem de necesară. Evenimentul a fost inițiat

de Asociația pentru Promovarea Filmului Românesc (APFR), prin programul EducaTIFF, în parteneriat cu European Film Factory.

Deschiderea a fost făcută de Tudor Giurgiu, președintele TIFF, care a vorbit despre eforturile de a aduce tinerele generații alături de părinți și profesori, lă-

gă marele ecran, prin programe precum EducaTIFF, dar și prin caravanele TIFF care, an de an, duc filme atent selecționate din festival în locuri din țară în care nu există nici măcar un cinematograful. Același Giurgiu a setat și așteptările - extrem de concrete - ale conferinței: armonizarea demersurilor pe care diverși actori din societate, de la copii și părinți, la profesori, ONG-uri, organizatori de festivaluri și, firește, reprezentanți din ministere, le fac pentru o (mai bună) educație media și cinematografică.

A fost avansat un termen de trei ani în care eforturile conjugate ale tuturor organizațiilor și organismelor ar putea face ca proiectele și programele acestui tip de educație să se regăsească în programa școlară.

Excelența Sa, doamna Laurence Auer, Ambasadoarea Franței în România, a avut o scurtă intervenție legată de bunul exemplu pe care Franța l-a setat în contextul educației media și cinematografică, explicând primele demersuri din acest sens, dar și câteva exemple concrete de proiecte de succes ce ar putea fi replicare sau adaptate în România.

Radu Szekely, secretar de stat la Ministerul Educației, și Alexandra Bogdan, consilier al Ministrului Culturii, au adus, fiecare, completări din perspectiva ministerelor pe care le reprezintă. Astfel, cei doi au aprobat rolul pe care cinematografia și educația media îl au în dezvoltarea unor abilități importante în procesul educațional și au reiterat suportul celor două instituții pentru programe complete care să includă aceste discipline.

Lucrările conferinței continuă și astăzi, iar noi vom reveni cu concluziile acesteia într-unul dintre următoarele numere AperiTIFF.

Ruxandra Predescu

Ambasadoarea Franței: „Suntem asaltați de imagini, iar dacă nu educăm copiii, vom avea cetățeni needucați”

Excelența Sa, doamna Laurence Auer, se află într-o vizită la TIFF pentru a participa la Conferința de Educație Media și Cinematografică, domeniu în care Franța este considerată unul dintre pionierii. Cu această ocazie, ne-a acordat un scurt interviu.

Care au fost începuturile educației media și cinematografice în Franța?

În Franța noi am considerat că acest lucru ar putea face diferența încă din anii '20, odată cu apariția *ciné-club*-urilor. Ulterior am extins acest tip de educație către elevi, prin programe dedicate. Din 1983, la inițiativa lui Jack Lang, ministrul culturii de la acea vreme, educația vizuală a avut o curricula dedicată prin intermediul căreia elevii să poată înțelege și analiza ceea ce văd, să-și poată forma o viziune asupra lumii contemporane prin intermediul acestui tip de suport cinematografic. Nu

în ultimul rând, suntem asaltați de imagini, iar dacă nu educăm un număr cât mai mare de copii, vom avea cetățeni needucați, iar asta s-a dovedit foarte important, mai ales în contextul pandemiei.

În prezent, avem aproximativ două milioane de copii care beneficiază de acest tip de educație, și suntem foarte atenți pentru ca diferențele între mediul rural și cel urban să fie cât mai mici sau chiar să nu fie.

Care sunt efectele, pe termen lung?

Vedem că în Franța consumul de cinematografie este foarte important și, de asemenea, că nu e doar pentru distracție, ci și în scopuri estetice. Se vizionează și filme de nișă, de artă, documentare. Și, desigur, educația media face diferența în multe domenii, mai cu seamă în aceste vremuri.

Cum colaborați cu România în acest domeniu?

Am avut, din 2000 până în 2008, un program în care au fost incluse 1200 de școli din România în care am adus elemente de educație media și cinematografie. Avem, de asemenea, proiecte dezvoltate prin intermediul Institutului Francez și, destul de recent, a ajuns în România și Micro-Folie, un program tridimensional dezvoltat de parcul cultural și tehnologic La Villette în toată lumea. Avem, de asemenea, colaborări cu mai multe festivaluri importante din România.

Ruxandra Predescu

Raluca Nemeti: „Dacă părinții sunt interesați de filme, și copiii lor vor fi!”

Raluca Nemeti, elevă în clasa a X-a la Seminarul Teologic Ortodox Cluj-Napoca, a vorbit la unul dintre panelurile de la Conferința de Educație Media și Tehnologie. Pasionată de film și participantă la European Film Academy Young Audience Award, Raluca a povestit pentru AperiTIFF despre implicarea ei în proiectele de educație prin cinematografie.

Te-ai implicat în proiecte de educație prin cinematografie încă din gimnaziu. De ce?

Eram pasionată de filme și cinematografie încă din copilărie, poate și pentru că părinții mei lucrează în domeniu, așa că era cumva inevitabil. Cu timpul am realizat cât de mult îmi place și chiar vreau să merg înainte pe drumul acesta în viață.

Care a fost primul proiect în zona asta?

Am debutat la cercul de Film-TV de la Palatul Copiilor din Cluj, cu câteva filme scurte, apoi am fost introdusă în sfera asta, cu Academia Europeană de Film, și așa am început.

E greu să-ți convingi colegii să vadă filme din perspectiva unui demers educativ, nu doar pentru distracție?

Ca să fiu sinceră, mi-ar plăcea să fie mai mulți convingși de utilitatea demersului. Eu încerc, în orice caz, să folosesc tot felul de argumente care să fie decisive. În primul rând, asta e pentru că mulți nu văd filmul ca pe un instrument de educație, sau nu vor să-l vadă și așa.

De unde crezi că ar putea veni o motivație suplimentară? Părinții ar putea ajuta?

Cred că da, s-a spus, de altfel și în cadrul Conferinței de azi, dacă părinții sunt interesați, și copiii vor fi! De-acolo începe!

Ruxandra Predescu

InfiniTIFF. Audiovizualul se va transforma în viitorul apropiat

Foto: Chris Nemes / InfiniTIFF 2019

InfiniTIFF este un program inaugurat în 2017, lansând o platformă dedicată noilor forme de storytelling audiovizual, care își propune să-i conecteze pe cinefili și artiști la ideile și inovațiile de ultimă oră în materie de realitate virtuală/ Virtual Reality (VR) și cinema interactiv. InfiniTIFF este menit să preconizeze modul în care se va transforma audiovizualul în viitor, iar anul acesta se va desfășura sub o nouă formulă

Coordonatorul InfiniTIFF, Bogdan Botescu, crede că „InfiniTIFF-ul din acest an se înscrie în tendința de diversificare a programelor dedicate industriei cinematografice și media la TIFF. Ceea ce se întâmplă la Cluj în aceste două zile la InfiniTIFF e numai începutul a două luni și jumătate de pregătire pentru un pitch care se va întâmpla la toamnă. Sperăm că prin această inițiativă să aducem la aceeași masă vizionari, autorități locale, operatori culturali și investitori care să găsească împreună noi modalități de finanțare și de susținere a proiectelor care implică utilizarea realității mixate (AR/VR/XR)”.

11 proiecte ale unor artiști români au fost selectate să participe la noul incubator dedicat proiectelor creative:

Anca Balaș

Proiect: AR City Festival

Sandra Bălăsoiu

Proiect: Crearea de piese de teatru interactive pre-înregistrate

Alexandru Bardea

Proiect: Crearea unei aplicații augmented reality (AR) care să îmbine acțiunea cu învățarea

Cătălin Bocîrnea

Proiect: Crearea de instalații de virtual reality (VR)

Dragoș Buzdugan

Proiect: Crearea de expoziții virtuale pentru artiștii români

Vasile Hotea-Fernezan

Proiect: Crearea unei emisiuni TV care să integreze AR

Alex Lenghel

Proiect: Crearea unor tururi turistice virtuale

Mihai Moldovan

Proiect: Crearea unor tururi AR pornind de la ilustrate realizate de artiști

Virgil Puiaș

Proiect: Realizarea unei aplicații de donații AR, activată de scanarea diverselor bancnote

Doru Taloș

Proiect: Performance teatral cu o componentă de AR

Paula Antonia, Tudor Cămîrzan

Proiect: Aplicație de vizualizare a stării emoționale a unui cartier / oraș prin intermediul AR

Creativii selectați au pornit de la o idee de produs / aplicație / serviciu cultural care implică utilizarea noilor media (VR, AR, XR, proiecții interactive), iar în perioada 27 și 28 iulie, în cadrul evenimentelor TIFF.20 dedicate industriei, participanții la program vor beneficia de pregătire livrată de Peter Barta - creatorul metodei The Long Run. În afară de cele două zile de training cu participare fizică - participanții vor fi acompaniați pe parcursul următoarelor 2 luni și jumătate în procesul lor de cristalizare a ideilor de produse / aplicații / servicii / experiențe culturale în cadrul unor sesiuni on-line. La mijlocul lunii octombrie, participanții la program se vor reuni din nou fizic într-un eveniment care îi va pune în contact cu potențialii investitori, sponsori, parteneri tehnologici, instituții partenere dar și autorități locale - în fața cărora vor livra pitch-urile pregătite și cu ajutorul cărora vor putea implementa ideile lor inovatoare în următorii ani.

Gama de imprimante
EcoTank

Treceți la
imprimante
fără cartușe

Vă așteptăm la standul EPSON de la Casa TIFF unde vă puteți tipări fotografiile preferate direct din telefon, gratis!

ecotank
www.epson.ro/ecotank

EPSON®
EXCEED YOUR VISION

POVEȘTI DE VIAȚĂ
IMPRESIONANTE

COLECTIV

HOLY FATHER

INVINCIBILĂ

HBO GO

SUPERNOVA

Un loc ca oricare altul

povestea coplesitoare a unei relații tată-fiu

Drama regizată de Uberto Pasolini, *Un loc ca oricare altul/Nowhere Special* a avut premiera mondială la Veneția. Coproducție Italia, România, Marea Britanie, filmul se bucură de creativitatea specifică artiștilor din cele trei țări, rezultând o poveste tandră despre paternitate.

Pasolini urmărește firul narativ al unei relații și vieți care urmează să se încheie, anticipând simultan o poveste nouă. Prin prisma eforturilor tatălui, simțim speranța unei renașteri a fiului, asemenea unei păsări Phoenix. John (James Norton) este un tânăr părinte singur, care își câștigă traiul spălând ferestre. Când află că are o boală în fază terminală, își dă seama că singura realizare a vieții sale este fiul său, Michael (Daniel Lamont), în vârstă de doar 4 ani. Întristat de plecarea partenerei, John realizează că unicul său scop în viață a rămas asigurarea unui trai bun fiului și după moartea sa: găsirea unei

familii care să-l adopte și să-l îngrijească.

Pasolini preia o poveste reală, însă depășește o simplă interpretare și transformă totul într-o experiență aproape senzorială. Maniera discretă prin care abordează substraturi grave este chiar joială: atmosfera nu e niciodată apăsătoare. John își duce fiul la școală, îl piaptână, îi desenează și îi citește povești; se joacă împreună în parc și vizitează potențiale familii care l-ar putea adopta. Deși Michael nu primește explicații de la tatăl său, el așteaptă tăcut până când acesta discută cu persoanele în cauză.

Camera de filmare a lui Marius Panduru, unul dintre cei mai titrați tehnicieni români, oferă multă implicare emoțională. Urmărește neconștient cele două personaje, în timp ce pășesc în tandem sau savurează în tihnă o înghețată. Asimetria vizuală incredibilă surprinde și vine în completarea atmosferei filmului: în timp ce îmbrăcămintea și lenjeria de pat ale lui Michael sunt vibrante și noi, John e blocat în același trening ponosit, dezvăluind astfel principală lui ocupație.

Un loc ca oricare altul (r. Uberto Pasolini, cu James Norton, Daniel Lamont) rulează în această seară, la Iulius Parc Open Air, ora 21.45.

Emanuela Susanu

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Babardeală cu bucluc sau porno balamuc. Controverse

Ursul de Aur de la Berlin i-a adus un statut aparte. Dintr-o dată, curioșii au vrut să îl vadă nu pentru ce propune, cât pentru lauri. S-au născut dezbateri și polemici: regizorii noștri speculează neetic problemele societății românești, exotismul negativ al țării e recompensat la cele mai mari festivaluri internaționale, Bucureștiul nu arată – de fapt – chiar așa rău.

Babardeală propune instantanee care, într-adevăr, nu fac cinste Capitalei: mașini parcate abuziv pe trotuar, clădiri care stau să cadă, fațade dezolante, oameni neciopliți, expresii grobiene, preconcepții învechite, un anumit conservatism deplasat.

Sub această coajă groasă trăiesc bucurărenții și, dacă extrapolăm, românii. Este o viziune într-adevăr problematică, dar asta nu o face cu nimic mai puțin adevărată. Radu Jude asamblează aceste

elemente plecând de la un eveniment care s-a întâmplat – sau se poate întâmpla – aici, acum: *sex tape*-ul în care o profesoară de liceu face amor cu bărbatul ei, motiv de blamare publică. Părinții sunt scandalizați, intervin dur, în tentativa de a-și ocroti excesiv copiii. Scoși din bula lor, unde nu îi vede nimeni, trec dinspre România închipuită spre cea decrepită.

Ce iese? Un film controversat, îndrăzneț și neconvențional, care scoate poporul din letargie. *Babardeală* ori îți va plăcea la nebunie, ori te va face să ieși din sală înjurând. Pentru Radu Jude nu există jumătăți de măsură.

Babardeală cu bucluc sau porno balamuc (România, 2021) rulează marți, 27 iulie, de la ora 15:15, la Cinema Victoria, și sâmbătă, 31 iulie, ora 21:00, la Cinema Florin Piersic.

Ion Indolean

FOCUS SPANIA

Misterul flamingoului roz

Să înțelegi pasărea flamingo roz la nivel empiric poate fi o treabă complicată. Necesită ieșire din spațiul (și culorile) de confort și deschidere către cunosători, care la rândul lor, atinși fiind de pasărea în chestiune, îți cam iau ochii.

Rigo Pex, un sunetist care se îmbracă doar în negru, este de la un timp năpădit de viziuni îngrijorătoare în care mulțimi de oameni îmbrăcați în flamingo roz îl urmăresc. Oriunde s-ar uita, pare că semeța vietate bombon încearcă să-i comunice ceva, mai mult sau mai puțin amenințător, în funcție de cum își fixează ochiul ochiul galben-pui pe el.

Pex pleacă așadar în căutarea unei explicații care se întinde de la înțelegerea conceptului de kitch și până la cunoașterea oamenilor care aleg să meargă cu o unică fixație până în pânzele albe și să culegă gloria și, într-un final,

zenul de pe urma acestei deprinderi. La finalul călătoriei, Rigo revine cu un plus de flamingo roz, atât în vestimentație, cât și în muzica pe care o mixează.

Featuring Kitten Kay Sera, aka Doamna Roz de la Hollywood, John Waters, regizorul filmului-cult *Pink Flamingoes*, doamna cu cea mai amplă colecție de colecționabile cu flamingo roz, dar și compozitoarea Allee Willis, care dacă nu răsună ca omul din spatele melodiei de pe genericul *Friends*, după acest film va rămâne sigur în memoria colectivă ca omul care se folosește de valoarea kitchului pentru o impecabilă sesiune de coaching personal.

Misterul flamingoului roz / The Mystery of the Pink Flamingo (Spania, 2020), regizat de Javier Polo, rulează marți, 27 iulie, de la 22:00, la Cinema Arta, și joi, 29 iulie, de la 15:00, la Cinema Victoria.

Crăița Nanu

Uberto Pasolini

„Filmul ar trebui să le amintească oamenilor cât de importantă este iubirea”

Foto: Chris Nemes

Regizorul și producătorul italian Uberto Pasolini consideră că filmele sale sunt mici regăsiri de sine prin intermediul unor aspecte variate ale vieții. Ori mărturii din propria perspectivă.

Invitat special la TIFF20, Uberto Pasolini își prezintă al treilea său lungmetraj, *Un loc ca oricare altul*. Filmul a avut premiera națională duminică seara, la Casa de Cultură a Studenților, dar se poate revedea marți, 27 iulie, când va rula la Iulius Parc Open Air, de la ora 21:45. Șarmant și degajat, a povestit pentru AperiTIFF despre filmul și experiențele sale.

AperiTIFF: Sunteți un prieten vechi al TIFF-ului. Cum a început această relație și cum vă simțiți până acum în festival?

Uberto Pasolini: Relația mea cu TIFF a început când Mihai (Chirilov - n.r.) a văzut primul meu film (*Machan*, 2008) în calitate de regizor. Am făcut filmul în urmă cu mai mult de 10 ani. A fost difuzat la Veneția, iar Mihai m-a invitat la TIFF; nu știu exact numărul ediției. A fost foarte drăguț că filmul a obținut Premiul Publicului. Mihai m-a invitat ulterior să fiu membru al juriului, astfel că am rămas în Cluj toată perioada festivalului. Cel de-al doilea film regizat (*Natură moartă*, 2013) a ajuns și el la TIFF, fiind distins, din nou, cu același premiu. A fost minunat! Am păstrat legătura cu Mihai și cu Tudor (Giurgiu - n.r.), astfel încât și cel de-al treilea film al meu a ajuns la TIFF (*Un loc ca oricare altul*, 2020), realizat în co-producție cu România. Bineînțeles că a trebuit să vin, chiar dacă filmul nu e în competiție. De această dată nu trebuie să îmi fac griji despre un câștig sau o pierdere. E doar o mare plăcere să îmi distribuie filmul aici. Abia am ajuns la TIFF, încă nu mi-am format opinii despre atmosferă,

dar mă încred în talentele și abilitățile lui Mihai și Tudor, care întotdeauna fac o treabă excelentă. Chiar și în circumstanțele de față, într-un context pandemic.

V-ați început cariera în film ca producător, iar acum vă aflați deja la a treia peliculă pe care o regizați. Cum v-ați descoperit propriul drum?

De fapt, am început prin a fi „băiatul cu ceai”, nu producător. Serveam actorii cu ceai și ajutam cu lucruri mărunte. Abia mai târziu am început să produc filme, dar acesta a fost începutul meu cu adevărat. Deși *Un loc ca oricare altul* este al treilea film pe care îl regizez, eu încă încerc să produc. Am fost foarte, foarte norocos la început. Am fost prezentat unui foarte bun și special producător britanic, David Puttnam, în 1983. Eram bancher de investiții, dar nu-mi doream să mai fac asta. Voiam să încerc să fac filme, să învăț despre ele, pentru că eram (și sunt în continuare) iubitor înrăit al acestora, chiar dacă nu credeam că îmi pot construi o carieră reală din asta. L-am cunoscut pe Puttnam, care urma să facă un film foarte interesant în Thailanda, *Câmpiile morții* (1984), care a și devenit un succes de critică și de public. Puttnam mi-a spus: „Nu știi nimic despre cinema, dar dacă ești în Thailanda când suntem și noi, poți veni să înveți”. Și asta am făcut. Mi-am găsit un mic hotel lângă cel mare unde era cazată toată echipa de producție. David mi-a dat o tavă și am început să servesc băuturi unei mulțimi de bărbați englezi care nu mai suportau căldura. Tare însorită și sufocantă a fost acea vară în Bangkok. Am

continuat să lucrez cu David și următorii 10 ani, iar doar apoi am început să produc.

Un loc ca oricare altul se axează pe relația tată-fiu. Prin ce circumstanțe a ajuns acest subiect la dumneavoastră?

Citeam, din întâmplare, un ziar, unul conservator, de care nu mă apropii de obicei. Am găsit în el un articol despre un tată singur, tânăr, care își petrece ultimele luni din viață căutând o nouă familie pentru băiețelul lui de doar 4 ani. Mi s-a părut o situație foarte interesantă, așa că am încercat să înțeleg mai bine ce înseamnă să fii un părinte bun și să ai o familie bună. Pe de altă parte, au existat și întrebări despre adopție: de ce fac oamenii asta, cum

ajung să ia o astfel de decizie, cum se împacă cu această idee etc. Nu în ultimul rând, m-am întrebat ce înseamnă să fii pe moarte și să știi că viața ta ajunge la final. Am adunat multă cercetare, articole și cărți, dar și elemente din experiența proprie de părinte; le-am pus împreună și am scris scenariul.

Daniel Lamont interpretează incredibil rolul fiului. Ați întâmpinat probleme în a lucra cu un copil de patru ani ca actor?

Am crezut că o să am mari probleme, dar din nou am avut mare noroc. Nu știu multe persoane care să fi lucrat cu actori atât de tineri, mai ales care sunt prezenți în aproape fiecare scenă din film. James Norton, care interpretează rolul tatălui, a fost extrem de afectiv; a dezvoltat o prietenie adevărată cu tânărul Daniel. Iar asta s-a văzut pe ecran. Relaxarea lui James l-a făcut pe Daniel să se simtă confortabil, să fie fericit, dar și serios la nevoie, în timpul filmărilor. Daniel a învățat de la James ce înseamnă actoria, dar și ce înseamnă munca. El nu este un copil liniștit, introspectiv, ca personajul lui, ci dimpotrivă: este foarte gălăgios, extrovertit și fericit. Daniel a înțeles totuși diferența dintre el cel real și Michael. S-a adaptat imediat și a jucat fantastic!

România este co-producătoare la acest film. Cum ați ajuns la această alegere?

Am fost la market-ul de la Berlinale, unde am avut plăcerea să îl întâlnesc pe Cristian Nicolaescu, șeful unei echipe de post-producție din București. Ce oameni minunați! El a fost cel care mi-a sugerat să colaborăm. Am reușit să creăm o co-producție Italia, Marea Britanie, România. Am avut cea mai bună experiență în post-producție. Am petrecut câteva luni aici, iar oamenii au fost extrem de plăcuți, răbdători și generoși. Nu sunt întotdeauna o persoană cu care e ușor să lucrezi, dar sper să mai colaborăm.

Maniera în care filmul prezintă o mărturie de viață este cu totul copleșitoare. Aveți un mesaj pentru publicul de anul acesta de la TIFF?

Sincer, nu fac filme încercând să livrez un mesaj. Filmele mele sunt mici regăsiri de sine prin intermediul unor aspecte variate ale vieții; mărturii din propria perspectivă. Totuși, filmul ar trebui să le amintească oamenilor cât de importantă este iubirea și cât de important e să o facem resimțită. Uneori, iubim oameni, dar nu le spunem sau nu îi facem să simtă suficient; sau poate suntem timizi și ne gândim că nu e nevoie să comunicăm. Ar fi drăguț ca oamenii să meargă împreună la filmul meu și, ieșind din sala de cinema, să se îmbrățișeze măcar un pic.

Uberto Pasolini Dall'Onda (născut la 1 mai 1957 în Roma, Italia) este un producător de film italian, regizor și fost bancher de investiții, cunoscut și ca producător al hitului de box-office *The Full Monty* (1997).

Emanuela Susanu

Nu arunca biletul TIFF. În fiecare seară poți câștiga abonamente TIFF Unlimited

Câștigă abonamente TIFF Unlimited cu biletele de festival. În fiecare seară, la proiecția din Piața Unirii, tragem la sorți 10 numere de pe biletele de intrare. Cei selectați vor primi 10 abonamente de o luna la TIFF Unlimited, platforma de streaming video a TIFF. Cum intri în concurs? Trebuie să-ți cumperi bilete la proiecțiile din Piața Unirii cu 24 de ore înainte de ora la care este programat filmul. Numerele sunt trase la sorți pe site-ul <https://www.tragerilasorti.ro>. Câștigătorii pot intra în posesia voucherelor din ziua următoare celei în care a avut loc proiecția, prezentând biletul cu codul câștigător la biroul de ticketing din Piața Unirii, în fiecare zi între 9:00 și 23:00. Împreună cu voucherul de abonament, vor primi instrucțiunile de activare.

Cele 10 bilete câștigătoare din seara de luni sunt:

3644777561; 3404762938; 2635924049; 3060308352; 4780974606; 5072077719; 8539020668; 3366714193; 3807046475; 2018520822

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Mia își ratează răzbunarea

Mia dorește să se răzbune pe fostul ei iubit, Teo, pentru că a fost violent cu ea. Pentru asta, se gândește la un plan.

Bogdan Theodor Olteanu propunea, încă de la debutul său cu *Câteva conversații despre o fată foarte înaltă* (2018), o orientare spre un tip de cinema capsulă, înghesuit în apartamente, cu un număr redus de personaje, ușor dedramatizat și preocupat de mize minuscule, dar îndeajuns de complicate. În *Mia își ratează răzbunarea* / *Mia Misses*

Her Revenge se păstrează aceeași abordare, dar imediat se poate observa o maturizare a stilului și o mai intensă sofisticare a dramaturgiei, astfel că cel de-al doilea lungmetraj al lui Olteanu este una dintre cele mai interesante și provocatoare lansări ale anului trecut.

Din capul locului, Mia (Ioana Bugarin) dorește să se răzbune pe fostul ei iubit, Teo, pentru că a fost violent cu ea. Pentru a-și duce la bun sfârșit planul, dorește să se înregistreze în timp ce face sex pentru a-i trimite filmarea. Apoi, urmărind pe Mia interacționând cu tipi mai mult sau mai puțin cunoscuți, parcurgând

ritualuri de persuasiune fără rezultate prea convingătoare. Alături de ea sunt Eva (Ana-Maria Guran), figura maternă a Anastasiei (Maria Popistașu) și un grup de actrițe și prietene. Filmul leagă tablouri cu Mia interacționând cu aceste personaje și, în mare parte, comunicând despre intenția ei și despre modul în care vizualizează palma dată de Teo. Dialogul cuprinde *insight*-uri valoroase despre manifestarea abuzului și a violenței, dar și despre abisurile scenei de teatru din România, unde se zvârcolesc situații de manipulare și șantaj sexual. *Mia își ratează răzbunarea* este vehement în a denunța această realitate, tocmai prin *awareness*-ul fetelor și capacitatea lor de a se opune. Dar este interesant cum Mia folosește instrumente asemănătoare pentru a obține ce dorește, dar nu trece niciodată pragul și are întotdeauna grijă să expună regulile jocului.

Bazat într-o măsură pe tehnici de improvizatie, *Mia își ratează răzbunarea* dispune de un simț ascuțit al realului. De aceea, Mia este un personaj de-a dreptul complicat, care întâmpină tot felul de dileme, de neajunsuri și crize. Practic, este o creație perfect racordată realității, care poate pentru minute bune să fie urmărită cum nu-și duce la bun sfârșit scopul. Interpretarea Ioanei Bugarin este volubilă și foarte atentă la toate aceste mecanisme subtile ale personajului, care ne sunt și comunicate prin seria de *footages* filmate de către ea în oglindă, în secunde de introspecție.

Mia își ratează răzbunarea (România, 2020) rulează la Cinema Victoria marți, 27 iulie, de la ora 18:00. Regia: Bogdan Theodor Olteanu. Distribuție: Ioana Bugarin, Ana Maria Guran, Mădălina Stoica, Ștefania Circu, Ecaterina Lupu, Silvana Mihai, Maria Popistașu.

Diana Smeu

REGINA MARIA
REȚEAUA PRIVATĂ DE SĂNĂTATE

TIFF

Run, TIFF, run, la 20 de ani ești
mai puternic decât crezi!

PROIECȚII SPECIALE

Indiile galante

Indiile galante / *Indes Galantes* este o operă scrisă de Jean Philippe Rameau în anul 1735. Documentarul cu același nume este pariul regizorului Philippe Béziat de a urmări pas cu pas, de la casting și până la premiera de la Opera Bastilia din Paris, punerea în scenă semnată de Clément Cogitore. *Indiile* reinventate de Cogitore abandonează baletul în favoarea unor stiluri de dans ca hip hop, krum, break dance sau voguing, iar pentru asta angajează o trupă de 30 de dansatori.

Una dintre primele secvențe ale filmului prezintă grupul colorat și vesel cum intră în clădirea impunătoare a Bastiliei pentru prima oară. Fuseseră invitați să vadă spectacolul ca pregătire pentru ce avea să îi aștepte. Stranietatea simplului fapt că se află în acea clădire vine mai întâi din reacțiile lor, și apoi din ale restului de invitați, obișnuiți ai locului. „E frumos să fii invitat”, zic ei, ca și cum alt dialog nu se putea naște între cele două categorii.

Și un timp, senzația e că lucrurile nu se vor lega. Că dansul modern nu are cum să

funcționeze organic cu vocile corului și barocul operii. Documentarul curge pe starea asta de forțare a două lumi să se apropie, să stea calme și să se uite bine una la alta până se înțeleg. Entuziasmul care urmează se lipește și de spectator. *Indiile* lui Rameau se întind pe patru acte, toate cu finaluri fericite, din Imperiul Otoman, în Peru, Persia și apoi în America de Nord. *Indiile* din Paris s-au întins din stradă și până pe scena unei opere plasate într-un spațiu ce amintește mereu de un spirit revoluționar, de schimbare, posibilă doar dacă există curaj. Îndrăzniți!

Indiile galante / *Les Indes Galantes* (Franța, 2020), regizat de Philippe Béziat, este o proiecție specială JTI, partener al festivalului, mereu alături de filme care celebrează cele mai desăvârșite expresii ale dansului. Filmul rulează marți, 27 iulie, de la ora 20:00, la Cinema Victoria și miercuri, 28 iulie, de la 22:00, la Cinema Arta.

Crăița Nanu

Alexandre Koberidze

„Când vine vorba de cinema, mereu simt un fel de siguranță pe mine”

Regizorul georgian Alexandre Koberidze vorbește despre *Privește către cer (What Do We See When We Look at the Sky?)*, povestea a doi tineri care după ce se îndrăgostesc, se trezesc în corpuri diferite, blestemați să nu se mai regăsească niciodată.

pe care nu le vei descoperi niciodată. Unii oameni pot pleca și explora foarte repede unele lucruri, dar mie îmi ia foarte mult timp. Dacă ar fi să vin în Cluj pentru a face un film, cred că ar trebui să petrec aici măcar un an, dar depinde și de film. De exemplu, am făcut un scurtmetraj în Israel fără a petrece prea mult timp acolo, dar e despre o brutărie și un băiat care face pâine. E un film în care nu știi unde ești, ar fi putut fi făcut oriunde. Am ales acest subiect tocmai pentru că nu pot face în Israel un film în care știi că ești în Israel.

Regizoarea din film, aflată în căutare de cupluri pentru filmul ei, are o listă de 50 din care le alege pe cele șase. Cât de greu ți-a fost ție să găsești cele două cupluri?

Știam deja cine-l va juca pe Giorgi după transformare, așa că am construit rolul în jurul lui. Ceilalți trei nu sunt actori. Celălalt băiat e campion european la skandenberg și mi-a plăcut pentru că e diferit, îmi place să lucrez cu oameni care fac sport pentru că au un foarte bun control asupra corpurilor lor, au o disciplină. De actrița din rolul principal nu eram foarte siguri la început, însă cum am început să înregistrăm am știut că ea e aleasa pentru că are un talent natural, era foarte încrezătoare în fața camerei deși n-a mai făcut-o niciodată. Prima fată, Lisa de dinainte de transformare, locuiește nu departe de Kutaisi și cineva care știa că suntem în căutarea unei fete ne-a sunat să dăm drumul la TV unde era acest show în care mai multe licee se întrec într-un fel de competiție. Eram cu producătorul și directorul de imagine. Ne-a plăcut de ea, i-am făcut rost de numărul de telefon, și deși inițial a zis nu, s-a răzgândit repede.

Ai scris, regizat și montat singur întregul film. Preferi să lucrezi singur, să deții controlul, sau te poți vedea făcând un film și cu o altă persoană în unul dintre roluri?

Mă pot vedea lucrând cu altcineva, dar îmi place foarte mult să scriu și să montez. Scrisul e cel mai eliberator și frumos proces pentru mine, la fel și montajul, acolo se decide ce e filmul cu adevărat. Îmi este greu să renunț la asta pentru că îmi face o mare plăcere, dar mă pot vedea colaborând cu cineva pe partea de regie. Chiar am vrut să fac asta acum, să am pe cineva care să lucreze cu actorii pentru că acolo am uneori sentimentul că alți oameni o pot face mai bine decât o pot face eu. Pentru acest film a fost de ajuns ce am făcut, însă pentru următorul, care e mult mai dramatic și are mult mai multe roluri, mă pot vedea lucrând cu un partener pentru anumite scene.

Privește către cer va fi difuzat marți, de la 15.00, la Cinema Florin Piersic.

Laurențiu Paraschiv

Privește către cer abundă în referințe cinematografice, inclusiv trimiteri la filme mai puțin cunoscute. E cinema mai mare pasiune a ta, sau fotbalul, care joacă un rol la fel de important în film?

Când vine vorba de pasiuni, cred că sunt mult mai pasionat de fotbal decât de cinema. Când știu că dimineața următoare voi merge să joc fotbal, nu prea pot dormi de fericit ce sunt. Mi se întâmplă chiar și atunci când o fac de trei ori pe săptămână, adorm zămbind, ceea ce nu pot spune că se întâmplă când filmez. Dar totuși cinema e pentru mine singurul lucru pe care, atunci când îl fac, nu simt nicio îndoială. Cu celelalte lucruri nu sunt așa, dar când vine vorba de cinema, nu știu de unde vine, dar mereu simt un fel de siguranță pe mine.

Ce rol joacă orașul Kutaisi în filmul tău? Care e relația ta cu acesta și cât de familiar erai cu el înainte de filmări?

Nu foarte mult. Bunicul mamei mele a locuit acolo înainte de venirea comuniștilor, e singura mea legătură personală cu orașul. Dar Kutaisi e inima geografică și istorică a Georgiei. Când trăiești în Georgia, nu ai cum să nu auzi de Kutaisi, pentru că foarte multe lucruri importante din cultură au venit și încă vin de acolo: muzica electronică, hip-hop sau metal din Tbilisi vin, de fapt, din Kutaisi, dar și acum un secol, în mișcări importante din poezie sau literatură există trimiteri la Kutaisi. N-am petrecut niciodată foarte mult timp în oraș, dar a trebuit să mă mut acolo pentru aproape un an înainte de începerea filmărilor pentru a înțelege ritmul, logica orașului.

Dacă ar fi să te întorci în Cluj pentru a face un film, ai face-o? Te-ai lovit în aceste zile de ceva care ți-a captat atenția?

Categoric, numai că am foarte mare grijă atunci când filmez în afara Georgiei. Pentru mine e cel mai ușor să filmez aici pentru că știu țara, știu oamenii. Oriunde altundeva mi-e greu. Există multe asemănări între țări și culturi, însă tot rămân unele lucruri

PROGRAM / MARȚI / 27 IULIE

■ CINEMA FLORIN PIERSIC

10:30 EducaTIFF
Brendan și secretul din Kells (The Secret of Kells)
Tomm Moore, Nora Twomey | 75' | Irlanda, Belgia, Franța, Marea Britanie [4R1]

13:00 Competiție
Pietricele (Pebbles)
P.S. Vinothraj | 75' | India [4R2]

15:00 Competiție
Privește către cer (What Do We See When We Look at the Sky?)
Alexandre Koberidze | 150' | Georgia, Germania [4R3]

18:00 Competiție, Zilele Filmului Românesc
Neidentificat (Unidentified)
Bogdan George Apetri | 123' | România [4R4]

20:45 Competiție
Nu mai vine potopul (The Flood Won't Come)
Marat Sargsyan | 95' | Lituania [4R5]

■ CINEMA VICTORIA

10:00 Focus Serbia
Asimetrie (Asymmetry)
Maša Nešković | 93' | Serbia, Slovenia, Italia [4V1]

12:30 Lună plină
Penultimul (The Penultimate)
Jonas Kærup Hjort | 120' | Danemarca [4V2]

15:15 Zilele Filmului Românesc
Babardeală cu bucluc sau porno balamuc (Bad Luck Banging or Loony Porn)*
Radu Jude | 106' | România [4V3]

18:00 Zilele Filmului Românesc
Mia își ratează răzbunarea (Mia Misses Her Revenge)
Bogdan Theodor Olteanu | 82' | România [4V4]

20:00 Proiecții speciale
Indiile galante (Indes galantes)
Philippe Béziat | 108' | Franța [4V5]

22:30 Va urma
OZN-uri (UFOs)
Clémence Dargent, Martin Douaire, Antony Cordier | 96' | Franța [4V6]

■ CINEMA ARTA

12:00 Close-up Éric Rohmer
Poveste de primăvară (Conte de printemps)
Éric Rohmer | 108' | Franța [4A1]

14:30 Close-up Éric Rohmer
Raza verde (Le rayon vert)
Éric Rohmer | 90' | Franța [4A2]

17:00 Carte blanche San Sebastian
Călătorie în camera mamei (Viaje al cuarto de una madre)
Celia Rico Clavellino | 95' | Spania, Franța [4A3]

19:30 Zilele Filmului Românesc
Granița morții (The Border of Death)
Cătălin Apostol | 103' | România [4A4]

22:00 Focus Spania
Misterul flamingoului roz (The Mystery of the Pink Flamingo)
Javier Polo Gandía | 86' | Spania [4A5]

■ CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

19:00 Cineconcert
Infernul (L'Inferno)
Francesco Bertolini, Adolfo Padovan și Giuseppe De Liguoro | 65' | Italia
acompaniat live de
Edison Studio
(Italia) [4C1]

20:45 Supernova
Atentat la președinte (The Man Standing Next)
Woo Min-ho | 114' | Coreea de Sud [4C2]

■ CERCUL MILITAR

15:45 Ce se întâmplă, documentarul?
Împotriva curentului (Against the Current)
Óskar Páll Sveinsson | 87' | Islanda [4W1]

18:30 Film Food
Clubul de gastronomie (The Food Club)
Barbara Topsøe-Rothenborg | 98' | Danemarca [4W2]

21:00 Supernova
Adio, cinema! Adio, tată! (The Death of Cinema and My Father Too)
Dani Rosenberg | 103' | Israel, Franța [4W3]

■ CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR

12:00 EducaTIFF
Micul astronaut (Spaceboy)
Olivier Pairoux | 100' | Belgia [4D1]

18:00 Ce se întâmplă, documentarul?
Umor viral în vremea Coronei (Viral Humour - Telling Jokes in Corona Times)
Rudolph Herzog | 52' | Germania [4D2]

20:30 Lună plină
Teddy
Ludovic Boukherma, Zoran Boukherma | 88' | Franța [4D3]

■ PIAȚA UNIRII OPEN AIR

21:45 Piața Unirii
Lecții de persană (Persian Lessons)
Vadim Perelman | 127' | Rusia, Germania, Belarus [4U1]

■ USAMV OPEN AIR

21:45 Zilele Filmului Românesc
#dogpoopgirl
Andrei Huțuleac | 79' | România [4S1]

23:45 Fără limită
Pui de lele (Mother Schmuckers)*
Harpo Guit, Lenny Guit | 70' | Belgia [4S2]

■ IULIUS PARC OPEN AIR

21:45 Supernova
Un loc ca oricare altul (Nowhere Special)
Uberto Pasolini | 100' | Italia, România, Marea Britanie [4P1]

■ ARKHAÏ SCULPTURE PARK VLAHA

21:45 Zilele Filmului Românesc
Holy Father
Andrei Dăscălescu | 85' | România [4E1]

■ UBB OPEN AIR

22:00 Zilele Filmului Românesc
Noi împotriva noastră (Us Against Us)
Andra Tarara | 74' | România [4U1]

■ CETĂȚUIE OPEN AIR

21:45 Supernova
Domnișoara Marx (Miss Marx)
Susanna Nicchiarelli | 107' | Italia, Belgia [4X1]

■ CINEMA MĂRĂȘTI

19:30 Piața Unirii
Încă un rând (Another Round)
Thomas Vinterberg | 115' | Danemarca, Suedia, Olanda [4Z1]

■ MUZEUL DE ARTĂ

19:30
COMPETIȚIA LOCALĂ
120' | Intrare liberă! [4M1]

■ PARCUL POLIGON FLOREȘTI

21:45 Piața Unirii
Mauritanul (The Mauritanian)
Kevin Macdonald | 129' | SUA, Marea Britanie [4F1]

* Film nerecomandat minorilor / This film is not suitable for children.

Competiția locală TIFF: de 12 ani în căutare de talente

Zeci de clujeni talentați au fost premiați, în ultimii 12 ani, în cadrul Competiției locale, o componentă a TIFF menită să stimuleze industria cinematografică în orașul care găzduiește de două decenii cel mai important festival de film din România.

În primul rând, aceștia au avut ocazia de a-și vedea proiectate filmele pe marile ecran, apoi cele mai bune producții au avut parte de susținere financiară. Pentru TIFF.20 au fost selectate șapte scurtmetraje din cele 34 înscrise.

Competiția va fi, în 2021, una extrem de interesantă. Într-un context pandemic haotic și incert, participanții au avut curajul de a înfrunta impedimentele atât de evidente și au creat filme, adaptându-se la „noile forme” de exprimare artistică.

Apel nou este un scurtmetraj regizat de Lucian Barbu, inspirat din apeluri video realizate în timpul lockdown-ului din 2020, redate ulterior printr-o animație de 9 minute. Lucian creează un portret de familie onest, în care membrii familiei sunt puși în valoare în egală măsură, dezvăluind vulnerabilități, dar și încercarea acestora de a trece cu bine peste situația de criză.

Să ne jucăm în continuare, regizat de Farkas Ágnes Anna, este un alt scurtmetraj în care este surprinsă atmosfera de familie. Aici putem vedea diferențele dintre generații prin intermediul unei seri care începe liniștit, dar se schimbă odată cu retragerea adulților. Mai

departe avem filmul *Fatum*, în regia lui Roland Frunză, unde un copil rămâne singur în camera lui, alături de cărțile și jocurile sale. Părinții au fost nevoiți să plece din apartament, iar băiatul trebuie să-și înfrunte singur temerile care se arată treptat.

În *Păsările nu se rătăcesc*, Polacsek Zsófia surprinde pasiunea pentru păsări a unei tinere fete, Anita. Ea este impresionată, în special, de pasărea paradisului din Noua Guinee, care are parte de un ritual de împerechere spectaculos (masculii dansează în fața femelelor pentru a le cu-

ceri). Scopul Anitei este să retrăiască experiența acestei păsări.

Agata Olteanu este următoarea finalistă care s-a înscris cu documentarul *Să crești sub un cireș amar*. Filmat în mare parte cu telefonul mobil, documentarul este realizat sub forma unui eseu video, prezentând viața din timpul lockdown-ului, cu bune și cu rele.

Urmează scurtmetrajul *Fata cu valiza*, regizat de Cătălina Pistol, unde tânăra Ilinca își dă seama că a luat din autocar o valiză greșită. Nu primește ajutor din partea șoferilor și nici înțelegere din

partea părinților, încercând singură să găsească o soluție pentru a-și recupera obiectele valoroase. *re.adapt*, scurtmetrajul regizat de Ioana Hogman, este compus din șase spectacole ale teatrului independent Reactor de creație și experiment regândite sub forma unor instalații scoase din contextul scenei (loc care nu a mai fost disponibil mai bine de un an).

Veți putea urmări scurtmetrajele astăzi, 27 iulie, de la ora 19:30, la Muzeul de Artă, alături de gala de premiere.

Emma Onofrei

DELL

INSPIRON 7570

CINEMATIC EXPERIENCE AT YOUR FINGERTIPS

INCREDIBLE COLOR, SOUND AND STREAMING WITH DELL CINEMA*.

Ignite your senses with Dell Cinema and bring captivating content to life. If it's made for a cinematic experience, it's made for Dell.

Windows 10. Do great things.

madd.com www.pcmadd.com www.pcmadd.com

MADD ELECTRONICS GROUP
 CLUJ NAPOCA : MARASESTI 77
 BUCURESTI : HRISTOV BOTEV 10
 IASI : PACURARI 138

m@dd
electronics group

TIFF 20
23.07—01.08.2021
Cluj-Napoca

Bilete pe eventbook.ro
TIFF Official App
TIFF.RO

SUPERSTARUL REBEL AL DANSULUI, PENTRU PRIMA DATĂ ÎN ROMÂNIA

**JOI, 29 IULIE, 20:30
CASTELUL BĂNFFY, BONȚIDA**

SERGEI POLUNIN
UP, CLOSE AND PERSONAL

POLUNIN PIART (Vision) AQUA CRYSTAL e-on jti

COMPETITIE

Nu mai vine potopul

Regizorul Marat Sargsyan nu face un film „care spune povestea” cuiva sau a vreunui incident militar, face o colecție de raportări ale variilor personaje militare la război, la zoofilie, la obediență, la Dumnezeu, la gloanțe și la raportul dintre scopuri și mijloace.

De ce s-ar mai face după *Apocalypse Now* filme de război? Dar s-au tot făcut și se vor mai face. De la *The Deer Hunter*-ul lui Cimino, până la *Atlantis*-ul lui Valentyn Vasyanovych sunt enorm de multe. Nu, niciunul nu va depăși ce-a filmat Coppola, dar trecând prin ele putem să separăm două categorii: filmele CU război și filmele DESPRE război. Care nu-s fix același lucru cu filmul DE război. Marat Sargsyan concu-

rează pentru Trofeul Transilvania cu un film cu și despre război care nu-i musai un film de război.

Nu mai vine potopul adună secevențe dintr-un război neidentificat (toate războaiele sunt fel, ar zice unii) și-o face pentru a livra un discurs deja familiar despre cum nimeni nu controlează de fapt vreun război. O face cu o distanțare rece, cu ceva briz-briz-uri tehnologice interesante vizual și cu un fler contra-intuitiv. Sargsyan nu face un film „care spune povestea” cuiva sau a vreunui incident militar, face o colecție de raportări ale variilor persoan-

je militare la război, la zoofilie, la obediență, la Dumnezeu, la gloanțe și la raportul dintre scopuri și mijloace.

Ca potențial protagonist, Colonelul (Šarūnas Zenkevičius, o aproximare aproape balcanică de Kurtz) este și el o victimă a războiului. Pe care ar vrea să creadă că îl poate purta, că îl poate dirija (fie prin atacuri cu rachete, fie prin schimburi de prizonieri), dar asupra căruia nu are niciun control real. Ordinele pe care le primește la rândul lui nu au nici sens în realitatea de pe front, nici vreun scop tangibil în raportul de forțe

din zilele următoare. Deci Colonelul are parte de un (binemeritat) purgatoriu. Ani de-a rândul a fost cel care a consiliat militar diferite facțiuni din varii țări, dând ordine de la distanță unor colonei.

Nu mai vine potopul / The Flood Won't Come (Lituania, 2021) rulează marți, 27 iulie, de la ora 20:45, la Cinema Florin Piersic. Regia: Marat Sargsyan. Cu: Valentinas Masalskis, Remigijus Vilkaitis, Daumantas Ciunis, Sigita Rackys, Darius Petrovskis, Sarunas Zenkevicius, Karolis Butvidas.

Diana Smeu

COMPETITIE

Neidentificat

Neidentificat / *Unidentified* este un thriller românesc. Îmi vine greu să cred chiar în timp ce scriu asta. După decenii de abandon și după o serie de filme care preferau să nu se identifice drept thrillere (*De ce eu? Un etaj mai jos, Câin*), un regizor român, Bogdan George Apetri, face un thriller cu poliști și cazuri dubioase, incendieri, twisturi și manevre de culise.

Neidentificat oferă o rețetă de thriller care se bazează pe suspans, un lucru de care regizorii români fug ca dracul de tămâie. Și dacă tot creează suspans, Apetri face trei feluri de suspans pe trei subiecte diferite. Primul este inevitabil într-un thriller: cel legat de anchetarea unor hoteluri incendiate pe care polițistul Florin, ultra-dedicat meseriei, vrea să o preia (cu japca) dintre dosarele unui coleg. A doua miză pentru frisoane este ceva mai atipică: Florin pare a avea un plan foarte complicat pentru a-l prinde pe suspect (sau poate pentru a-i înscena ceva?). Cea de-a treia miză este destul de riscantă:

și-a pierdut mințile inspectorul nostru de poliție?

Bogdan Farcaș are un personaj interesant abordat din care scoate scânteii cu fiecare ocazie. Și când face pe polițistul cel dedicat, și când meșterește chestiuni bizare (pentru scopuri greu de ghicit inițial), și când face pe victima unor agresori neidentificabili. Este exact ce lipsea din galeria cinematografică de polițiști autohtoni, care între *Garcea* și *Polițist*, adjectiv n-a încercat vreodată prea multe nuanțe pentru polițiști.

După un deceniu de pauză (atâta a trecut de la *Periferic*), Apetri revine în forță cu un thriller foarte clar și foarte minuțios expus în competiția TIFF-ului.

Neidentificat / Unidentified (România, 2021) rulează marți, 27 iulie, de la ora 18:00, la Cinema Florin Piersic. Regia: Bogdan George Apetri. Cu: Bogdan Farcaș, Vasile Muraru, Emanuel Pârnu, Dragoș Dumitru, Ana Popescu.

Diana Smeu

**CULTIVĂ-ȚI
POFTTELE
CU tazZ**
by EMAG

Descărcat de pe
App Store

ACUM PE
Google Play

SUPERNOVA

Nowhere Special, the Overwhelming Story of a Father and Son

Uberto Pasolini's drama *Nowhere Special* premiered in Venice. The Italian, Romanian, and British co-production brings together artists from all three countries to tell a tender story about parenthood.

Pasolini follows the end of a relationship and of a life, simultaneously antici-

pating a new story. The efforts of a father are the window that allow us to see the hope for the Phoenix-like rebirth of his son. John (James Norton) is a young single father who makes a living as a window washer. When he finds out that he has a terminal disease, he realizes that his four-year-old son Michael (Daniel Lamont),

left behind by his partner, needs a good life after his death: a good family to adopt and care for him.

Pasolini started from a real story but went beyond mere transposing, turning the film into an almost sensuous experience. The discreet manner in which he tackles grave layers and undercurrents

is near-jovial. The atmosphere is never oppressive. John takes his son to school, combs out his hair, draws with him, and reads him bedtime stories. They play in the park together and visit possible adoptive families. Michael never gets any explanations, just waits as his father talks to the candidates.

Marius Panduru's experienced camera is very emotionally involved. It doggedly follows the two characters as they walk together or peacefully enjoy an ice-cream. An incredible visual asymmetry surprises the eye and completes the film: while Michael's clothing and bedding are vibrant and new, John is stuck in the same old tattered tracksuit that betrays his job and status.

Nowhere Special. Director: Uberto Pasolini, 2020, Starring: James Norton, Daniel Lamont

Screens at Iulius Parc Open Air at 9:45 PM tonight.

Emanuela Susanu

ZILELE FILMULUI ROMĂNESC

Bad Luck Banging or Loony Porn. Controversies.

The Golden Bear in Berlin set it apart. All of a sudden, everyone who was curious wanted to see it not for itself, but for its laurels. Debates and polemics arose: Romanian directors unethically exploit the problems of our society, this kind of negative exoticizing of our country is rewarded in major festivals, Bucharest isn't really that bad...

Indeed, *Bad Luck Banging* offers snapshots that do not exactly cast the capital into the best light: cars parked illegally on the sidewalk, buildings in ruin, depressing facades, uncouth people, rude interjections, ancient preconceptions, a conservative bent that is out of step with the rest of the world.

This is the thick crust under which Bucharestians and, by extrapolation, Romanians have to go about with their lives. It is, indeed, a problematic vision — but that makes it no less true. Radu Jude assembles these elements from an incident that happened (and could still happen)

here and now: a sex tape in which a high school teacher is seen with her husband used as a tool for public shaming. Scandalized parents come down hard and go overboard in their attempt to protect their children. Emerging out of their own bubbles, where they live their own invisible lives, they cross the border from their imagined Romanias into the bedraggled Romania we saw earlier in the film.

The result? A controversial, daring, and unconventional film that kicks the population out of its lethargic state. You will either love *Bad Luck Banging* madly or curse it on your way out of the cinema. Radu Jude allows no half-measures.

Bad Luck Banging (Romania, 2021) screens at Victoria Cinema on Tuesday, July 27, at 3:15 PM and at Florin Piersic Cinema on Saturday, July 31, at 9 PM. Director: Radu Jude. Starring: Katia Pascariu, Claudia Ieremia, Olimpia Mălai.

Ion Indolean

FOCUS SPANIA

The Mystery of the Pink Flamingo

Understanding the pink flamingo on an empirical level is complicated stuff. It requires a willingness to come out of one's comfort zone (and color scheme) and an openness towards certain experts, who, being in the grip of the said bird, are rather flashy themselves.

Rigo Pex, a sound man always soberly dressed in black, has been visited by troubling visions of throngs of people following him — dressed as pink flamingos. Wherever he looks, he sees the imposing bubblegum-colored creature trying to communicate something to him in more or less threatening terms, depending on how it angles its yellow eye towards him.

So Pex sets out in search of an answer that spans from the hermeneutics of kitsch to the psychoanalysis of those who pursue a single fixation seeking either

glory or enlightenment. He emerges with a surplus of pink flamingo both in his personal style and in the music his mixes.

The film features Kitten Kay Sera, aka the Pink Lady of Hollywood; John Waters, the director of the cult film *Pink Flamingoes*; the owner of the largest collection of pink flamingoes collectibles; but also Allee Willis, who may not ring an immediate bell as the composer of the *Friends* theme, but should definitely stay in the collective memory as someone who makes perfect use of kitsch for the noble purpose of personal coaching.

The Mystery of the Pink Flamingo (Spain, 2020), directed by Javier Polo, screens at Arta Cinema on Tuesday, July 27, at 10 PM and at Victoria Cinema on Thursday, July 29, at 3 PM.

Crăița Nanu

Uberto Pasolini: “Film Should Remind People About the Importance of Love”

Italian director and producer Uberto Pasolini thinks that his films are ways to find himself through various aspects of life. Or testimonies from his own life.

Uberto Pasolini presents his third feature, *Nowhere Special*, as a special guest at TIFFF.20. Sunday night's premiere at the Students Culture House will be followed by a screening at the Iulius Parc Open Air, on Tuesday, July 27, at 9:45 PM. Charming and relaxed, the director-producer talked to AperiTIFFF about the film and about his experiences at TIFFF.

AperiTIFFF: You are an old friend of TIFFF. When did you start coming and how you do feel here?

Uberto Pasolini: It started when Mihai [Chirilov] saw my first film as a director, *Machan*, in 2008. That was over 10 years ago. It was shown in Venice, and Mihai invited me at TIFFF. I can't remember what edition that was. It was very nice that the film got the audience award. Mihai later invited me to be on the jury, so I stayed in Cluj for the whole festival. The second film I made, *Still Life*, in 2013, also got to TIFFF and got the same award. It was wonderful! I kept in touch with Mihai and Tudor [Giurgiu] and so my third film also got to TIFFF — *Nowhere Special*, made in 2020 in co-production with Romania. Of course I had to come, even if my film is not in competition. This time I don't have to worry about winning or losing, but it is a great pleasure to show my film here. I just got to TIFFF, so I have not formed an opinion about the atmosphere here, but I trust the talents and abilities of Mihai and Tudor, who always do an excellent job. Even under the current circumstances, in this pandemic context.

You started your film career as a producer, and now you are on your third film as a director. How did you make your own way?

I actually started as a “tea boy,” not as a producer. I served tea to actors and did small jobs on set. Only later did I start to produce films, so that was my true beginning. Even though *Nowhere Special* is my third film as a director, I am still trying to produce. I was

very, very lucky in the beginning. I was introduced to a very good, special British director, David Puttnam, in 1983. I was an investment banker, but I didn't want to do that. I wanted to make movies, I wanted to learn about movies, because I was, and still am, a huge fan, even though I did not believe I could build a real career on them. I met Puttnam, who was about to make a very interesting film in Thailand, *The Killing Fields* (1984), which later became a critical and box office success. Puttnam told me: “You don't know anything about cinema, but if you are in Thailand when we're there, you can come learn.” And I did just that. I found a small hotel next to where the crew was lodged. David gave me a tray and I started to serve drinks to a crowd of Englishmen who couldn't bear the heat. That summer in Bangkok was terribly sunny and suffocating. I continued to work with David over the next 10 years and only after that I started producing.

***Nowhere Special* is about a father-son relationship. How did this story get to you?**

I was reading a conservative newspaper by accident, one that I usually don't come near. I found this story about a young single father who spent the last months of his life looking for a new family for his four-year-old son. It seemed like a very interesting situation, so I tried to understand what it means to be a good parent and to have a good family. On the other hand, it also raised questions about adoption: what do those people do, how do they end up making such a decision, how they come to terms with the idea, etc. Last but not least, I wondered what it means to be dying and to know that your life is coming to an end. I did a lot of research, books, and articles, but also elements from my own experience as a parent. I put them together and wrote the script.

Daniel Lamont is incredible as the son. Did you have trouble working with a four year-old as an actor?

I thought I would have big problems, but again I had great luck. I don't know many people who work with such young actors, especially in almost every scene in the film. James Norton, who plays the father, was very affectionate and developed a true friendship with young Daniel. And that could be seen on the screen. James's relaxation made Daniel comfortable, happy, but also serious if necessary during the shoot. Daniel learned from James what it means to act and to work. He is not a quiet, introspective child like his character. On the contrary, he is loud, extroverted, happy. Yet he understood the difference between the real him and Michael. He adapted right away and acted fantastically!

Romania is a co-producing country. How did you make this choice?

I went to the Berlinale marketplace where I had the pleasure of meeting Cristian Nicolaescu, who leads a post-production team in Bucharest. Such wonderful people! He was the one who suggested that we collaborate. We managed to do a co-production between Italy, Great Britain, and Romania. I had the best post-production experience. I spent a few months here, and

people were extremely pleasant, patient, and generous. I am not always easy to work with, but I hope to collaborate with them again.

The presentation of this slice of life is overwhelming. Do you have a message for the TIFFF audience?

Honestly, I don't make moves to deliver a message. My movies are small ways to find myself through various aspects of life; they are testimonials given from my own perspective. Still, I think the film should remind people about the importance of love and about how important it is to really feel it. Sometimes we love people but do not tell them or do not make them feel that enough; or perhaps we are shy and think that we do not need to communicate. It would be nice if people went to see my film and came out of the cinema and hugged even a little.

Uberto Pasolini Dall'Onda (born May 1, 1957, in Rome, Italy) is an Italian producer, director and lapsed investment banker known for producing *The Full Monty* (1997) and directing and producing *Machan* (2008).

Emanuela Susanu

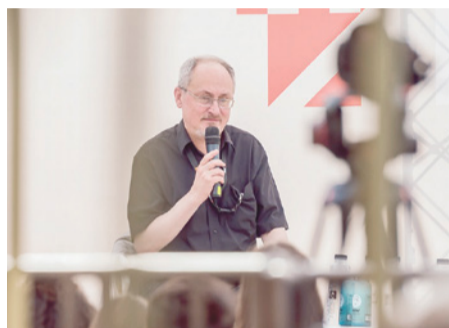

Nowhere Special

TIFF moments

Proiecția filmului *Mauritanul* din Piața Unirii. Foto: Nicu Cherou

Regizorul Daniel Sandu. Foto: Marius Maris

Inspiră TIFF cu Nae Caranfil. Foto: David Vizaknai

Cine-concert Fargo. Foto: Chris Nemeș

TIFF 20
23.07–01.08.2021
Cluj-Napoca

Bilete pe eventback.ro
TIFF Official App
TIFF.RO

FILM FOOD

Luni 26 iulie	18:30, Cercul Militar REȚEȚA ECHILIBRULUI THE RECIPE FOR BALANCE r. Oscar Bernacer Spania, 70' 20:30, VISUIN @ Casa TIFF Cină pregătită de Chef Bogdan Vavrita Eveniment prezentat de LIDL	Marti 27 iulie	18:30, Cercul Militar CLUBUL DE GASTRONOMIE THE FOOD CLUB r. Barbara Topsøe-Rothenborg Danemarca, 98' 20:30, Da Pino-Back yard Cină pregătită de Chef Sergiu Giulean și Chef Genna Marco
Miercuri 28 iulie	18:30, Cercul Militar RESTAURANTUL FAMILIEI ARZAK ARZAK SINCE 1897 r. Asier Altuna Spania, 70' BLID r. Răzvan Sima România, 19' 20:30, Samsara Foodhouse Cină pregătită de Chef Ionuț Crișan Eveniment prezentat de NESPRESSO		

EXPERIENȚĂ CU INGREDIENTE

LIDL NESPRESSO CASA TIFF VISUIN SAMSARA Da Pino

ABONEAZĂ-TE PÂNĂ PE 29 IULIE LA

TIFF UNLIMITED

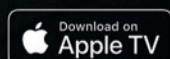
Cinema-ul tău alternativ. De acasă.

SALE
23 IULIE - 26 SEPTEMBRIE

ȘI PRIMEȘTI:

- ACCES LA TIFF UNLIMITED PARTY* - JOI, 29 IULIE
- CELE MAI BUNE LOCURI ÎN CINEMATOGRAFELE TIFF

15 €** | 27 €** | 50 €**
3 luni | 6 luni | 12 luni

Mai multe detalii pe unlimited.tiff.ro la secțiunea Unlimited Summer*Detalii acces Unlimited Party la adresa unlimited@tiff.ro **Prețurile includ TVA. Toate tipurile de abonament beneficiază de acces gratuit timp de o lună